

Előfizetési díj:
Postán vagy Pécsen házhoz küldve: egész évre 5 ft., fél-évre 2 ft. 50 kr., negyed évre 1 ft. 25 kr. egyes szám 10 kr. Megjelenik minden szombaton. Egyes számok kaphatók Weidinger N. könyvkeres. (Széchenyi tér).

PÉCSI FIGYELŐ.

Hirdetések ára:

Egy öt-hasabos petit sor egyszeri megjelenésért 8 krt többszöri megjelenésnél árleengedés adatik. Minden hirdetés után 30 kr. bélyeg díj fizetendő. A nyílt tér 1 petit sora 10 kr. A hirdetési díj előre fizetendő.

Szerkesztői iroda:
Ferencciek utcája 22.sz.I emelet. Kéziratok vissza nem küldetnek

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, a hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők. Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, Blahorn Antal úr a városi épületben, Lill János úr a budai külvárosban, Böhm C. F. úr a szigeti külvárosban lévő kereskedésében, és Fesztl Károly úr könyvkötő üzletében, Király utca (nemzeti kaszinó épület), valamint a vidéken minden postahivatalnál.

Kiadó hivatal:
Taizs Mihály nyomdájában Majláth-tér 2. szám alatt.

A szigetvári kerület tisztelt választóihoz

Tisztelt polgártársak!
Az országgyűlés, melyre Önök becses bizodalma folytán most 3 éve mint a kerület képviselője megválasztani szerencsés voltam, mult hó 30-án záratott be, mely körülmény engem a képviselői állásból kifolyó azon kötelesség teljesítésére utal, hogy Önöknek az országgyűlésen történetéről jelentésemet megtegyem.

Miután azonban az új választásokig terjedő időköz rövidsége, tekintve a legfontosb és legsürgösb munkaidőt — alig nyujtana már alkalmat arra, hogy miként óhajtanám, községenként mindenütt Önök körében megjelenhessek és jelentésemet elő szóval adhasam elő, — engedjék meg, hogy ezt ennél fogva írásosan teljesíthessem, mely különben is, főleg a jelen korban nem épen célszerűtlen mód erre, miután az írásban foglaltak — mégis nem hangzanak el — mint a pusztá szó.

Lehető rövid lehetek elősorolásában a történeteknek és tapasztalataknak — miután nekem, mint az országos függetlenségi és 48-as párt (balpárt) tagjának — minden eljárásomban és elhatározásomban mindig azon elvek szolgáltak irányadónak, melyekért 1848-9-ben számos honfarsainkkal együtt fegyverrel küzdöttem, s melyeket ez időtől fogva Önökkel egyetemben határozott politikai hitvallásul vallok, és vallani nem szünök meg soha, mert azoknak helyessége, célszerűsége s a hazára és polgáira nézve egyedül üdvös volta felől teljesen meggyőződve vagyok; tehát mindenkor vallott elveimet, melyek nyomán bizodalommal megajándékoztak — követvén és érvényesíteni törekedvén itt is, eljárásom hosszas indokolásra nem szorul.

TÁRCSA.

Majálison.

(Folyt. és vége.)
Az egész hegytető egy térs fensikot képezett. Buja pázsit szolgált szőnyeg gyánat; melyet a szárazos fák hatalmas kosonáikkal sűrűn bearnyaltak. Ok voltak a keret, melybe az enlített képét varázsolta Majális kisasszony. —
Kialltam a pillantások tűzét. Megbirtam a lábamon állani Kéri Pista pártfogása nélkül is. Nem jöttem zavarba. Arra is tisztán emlékszem, hogy a bemutatásnál nem neveztem magamat Paprika Jánosnak. Mi több: egy szeretetreméltó barna kis leánynyal beszédbe is eredtem. Még hozzá milyen beszédbe! Csak úgy ömlött a „phrasis”, — mintha beszélő szervemet gőzöregre alkotta volna a jóságos természet...

Eközben előkerült Kéri Pista is. Ravasz mosolygás borítá el ábrázatát, amint felénk közelgett. Említést sem tettem a csalárról. Megboesáték neki amiért a szépeket illető mondása teljessébe ment és nem vezetett holmi hervatag liliumok közé.

Rázendül a zene. Kéri Pista egy lépést tesz választottam felé... Engedtem, hogy később pozitúrába helyezze magát; ekkor azonban hirtelen megelőztem őt. — A kis leány sajnálatát fejezte ki: miért nem sietett?... Kéri Pista megsértődve tekintett reám. Az én pillantásom, mit viszonzásul nyert, ezt adta tudtára: „két forintomért — nesze ez a kosár!”

Ha soha nem mozogtak volna is lábaim zene-ütemre, mégis jól kellengett a táncnak mennie. Magával ragad vala a lányka libegése azon fizikai törvény alapján, mely szerint a delej vonzza a vasat. — Többre becsültem most ezt a kevés tánczbeli „tudományomat” Bosznia birtokánál, (melyért pedig olyannyira áhitoznak a jó bécsiek.)

De minő kincsért is mondhattam volna le azon élvezetről, melyet a tánc nyújt — nem annyira a meddő tipegessel, mint inkább a bájos tánczosnőnek közvetlen közellété által. Atőlelve tartám imádott lány-

A magánjogi viszonyok és a beladminisztráció körébe tartozó törvények hozatalánál pártunk magartására nézve röviden annyit tartok szükségesnek megjegyezni, hogy mint nagyon természetes, álláspontunkhoz hiven mindazon intézkedéseket elleneztek s ellene szavaztunk, melyek a polgárok szabadságának csönkítését célozták, s a közszabadsággal ellenkeznek, vagy a melyek a polgárok újabb bármely alakbani megterhelésével járnak. Ellenben nem szüntünk meg sürgőtetni — oly intézkedések hozatalát, melyeket a korszellem és a közgazdaság érdekei követelnek, vagy a melyek a polgárok helyzetének javítására szükségesnek mutatkoznak. Így jött létre pártunk sürgőtetésére az annyira elharapódzott uszora elleni intézkedésről szóló törvény, mely nem elégséges ugyan ennek teljes megállítására, de mégis annyi védelmet nyújt az uszorások ellen, hogy bármily magas kamat legyen kikötve, a bíró 100 ftól egy évre 8 ftnál nagyobb kamatot sem a multa, sem a jövőre meg nem ítéltet, s ezen eljárásunk folytán volt kénytelen a kormány a szabad gyülekezési jog korlátozásával és a vallásszabadság megsértésével kiadott rendeleteit visszavonni.

Az országgyűlés nagyfontosságú tárgyalásait képezték azon ügyek, melyek az ország pénzügyi és közgazdasági politikájára, vagyis az országos pénz-, vám- és hitelviszonyainkra és ezzel szorosán összefüggőleg nemcsak állami önállásunkra, hanem saját vagyoni, vagy vagyonosodhatási helyzetünkre is vonatkoznak.

Ezen tárgyalások szomorú eredménye kell, hogy mindenkit, a ki eddig nem úgy gondolkodott is, mint a balpárt, meggyőzzön arról, hogy itt gyökeres rendszerváltoztatás szükséges — ha azt nem akarjuk, hogy

kámat, ki iránt oly rögtön lángra gyúltam; kezemben nyugodott parányi hókeze; forró lehellete mint rózsailat érinté érzékeim; egy fellázadt hajfirtje arcomat legyinté... Midőn őt a gondos mama mellé helyére vezettettem, egy biztató kézzorítás tudatá velem, miszerint érzelmem viszonylángra talált.

Második táncunknál ellenállhatlan bájjal már arra is felkért, miként az ebédnél az ő vendégük legyek. (Azon patriarchalis jó szokás uralkodik ugyanis ott ilyen alkalommal, hogy a csirkével-libával nem rendelkező nőtlen egyénekéről a vendégszerető hölgyek gondoskodnak.)

Alig vártam az ebéd idejét. Végre győtrő várakozás után a zenekar idelője jelenté, hogy dél van. Soha déli harangszó még nem esengett fülemben ilyen kellemesen, — noha legkevésbé sem kintzött az éhség. — Letelepdtünk a mosolygó pázsitra; én természetesen szívem hölgye mellé. Aldottam magamban azt a jó mamát, ki nagy sietségében elfelejtett egy párral több évöszközött csomagolni be, mint ahány tagot kisdéd karavánjuk számlált. Így nekünk egy kés, egy villa jutott. Ő a villát kezelte, én a férfi természetéhez inkább illő kést. Mint a turbékoló gerlepár, megosztottunk mindent: egyik falat az övé volt, a másik az enyém. Lánykámnak édesen kínáló szavára képes lettem volna versenyt enni boldogult „Moha-ézi bácsi”-val, (ha t. i. el nem költözendett e siralom völgyéből).

Egy pohárra is voltunk utalva. Lánykám ajka után azaz általam annyiszor megátkozott keserű bajor löre most mennyei nektárként tint föl előttem. Soha nem volt ilyen egészségem... Bizonytal azért, mert megfogant rajtam a lányka óhaját, midőn azt a felejthetlen ebédet egész ség e mre kívánta.

Ebéd után általános séta következett. Boldog én!... lánykám elfogadta karomat. Oly simulékonyan lépkedett, mellettem...

Észreveszek két szál gyöngyvirágot. Egyik szálát leszakítam lánykámnak. — Jól van — zengedezete elbűvölő hangon — én ezt megőrizem; hanem azt

az ország s vele mindnyájan elpusztuljunk.

Ugyanis: az állam-háztartásunk a zárszámadások szerint évenként 25—30 millió deficitet tüntet fel, vagyis minden évben ennyivel többet adunk ki, mint a mennyit bevesztünk, daczára annak, hogy az amúgy is elviselhetlen adó — az általános jövedelmi pótdadónak, az adókezelési, só és dohányjövédéki törvényeknek a kormánypart által lett megszavazásával emeltetett, s ezekkel az állam bevételei körülbelül 14—15 millióval szaporítottak — a deficitet a jelen rendszer mellett már lejjebb szállítani nem lehetett.

Tehát évenként 25—30 milliót kell vagy kölesön, vagy pedig újabb adóemeléssel utján fedezni. Ugy de ezen mütétet is vég nélkül vinni nem lehet — s ezen rendszer folytán előbb utóbb a polgárok elszegényedése mellett az államtönknek kell bekövetkezni.

Ennél fogva az országgyűlési függetlenségi és 48-as párt (balpárt) azon alapnak, mely mellett 10 évi keserű tapasztalás után az államra bukás, s polgáira bármily takarékos és munkás legyen is, fokonyként csak a koldustarisznya várakozik, megváltoztatását erőlyesen követeltük, kimutatván, hogy adóemeléssel és kölesön nélkül nemcsak a deficitet megszüntetni, hanem a polgárok adóképeségét, s ez által vagyoni jólétünket is emelni lehetséges: ha az 1867-ik évben Ausztriával alkotott közösügyi törvények eltöröltetnek, vagyis ha önállóan intézkedhetik az ország azon kiadások felett, melyek költségvetésünkben most állandó és változhatlan tételt képviselnek, s ha jövedelmeinket a külön vámterület és önálló nemzeti bank ségelyével érdekeinknek megfelelőleg szaporíthatjuk; azért a kormány minden adóemelési, s kölesön felvételi törvényjavaslatait és költségvetéseit, mint a köznyomor fokozására szolgálókat elleneztek, és ez

a másik szálát önnek kell tölem emléktől elfogadnia.

Es felém nyújták rozsaújja... Ha koránt helyeznénk elem, kapnék-e jobban utána, mint nyúltam e gyöngyvirágszál után?... A mosoly, mely ki sérte, biztosított, miként e gyöngyvirágszálát nem csupán emléktől — hanem mint vonzó dá s a z a l o g á t is szabad tekintenem. —

Tikkasztó a hőség. Itt a fák árnyában csak elviselhető; hanem akit balvégzete a nap hevén lenni kényserit, annak sorsa igazán szánandó. Mindjobban borúl. Mint a Tisza-kormány alatt hazánkra a romlás, egyre gyűlekeznek az égre a fellegek. Villámlik, mennydörög. — Mint a hadseregek vezérkara a döntő csata előtt: tartunk mi is hadi — azaz hogy ma jális-tanácsot. Közelhatározással meg egyeztünk abban, miszerint a vigalmat a vendéglőben fogjuk folytatni.

Es azzal szedjük a sátorfát. Mint a hős a diadalmi jellel, büszkén lépdeltem én esernyőmmel lánykám oldalán; míg a mama lovagjaul egy öreges úr szegődött. Megeredt a zápor, szokatlanul sűrű nagy cseppekben, — ugy, hogy pár perc alatt bokáig ér a sár. Daczára az esernyőnek, lánykám egészen átázott. Azzal vigasztalta magát: ha megázott, tehát együtt ázott velem...

Lenn a hegy tetejében visszegyűlt a lezúduló esővíz. Karjaimon vittam át rajta lánykám... Szerencsére nem volt közellünkben valami világgyűlölő matróna; mert különben arra az érintésre, melylyel őt a vizen áttemeltem, merő rágalmából ráfogta volna, hogy — ölelés.

A vendéglő termében aztán reggelig folyt a tánc. Midőn hosszú, kínos búcsú után lánykámotól elváltam, rubinajka imigyen sóhajtott: „Mily hamar véget ért!”... Sajnos!

MULATTATÓ.

„Gyorsaság — nem boszorkányság” — mondják a bűvészek. És igazok van. Én egy komédiást láttam, a ki oly roppant gyorsan futott Pestről kőbányára, hogy Pestre sokkal előbb érke-

érdemben hozott törvényeknek ellene szavaztunk.

Itt megjegyzem, hogy azon terhek, melyek a nemzet vállait nyomják s jelen rendszer mellett alig változtathatók — körülbelül 204 milliót tesznek, s csak 31 millió tisztán állami szükségleteink fedezésére szolgáló kiadás az, a melynél önállóan rendelkezhetünk. Ugy, de itt az egészet kellene törölni, ha a deficitet ez uton fedezni akarnók.

S miután ekként a kiadást e rendszer mellett szállítani nem lehet, egy módja lett volna még — nem ugyan a deficit fedezése, de kevesbitésének, és az országos pénzügyi viszonyaink javításának, hogy legalább egyidőre az anyagi tönkretűtástől megóva legyünk — s ez: a bank és vámügyünknek az ország érdekében s a nemzetgazdasági ügyének megfelelő megoldása s ezen uton a jövedelem szaporítása.

Kétségtelen ugyanis, hogy hitelviszonyaink és hazánk pénzforgalmi szükséglete — a földmivelés, ipar és kereskedelem terén egyaránt elodázhatatlanul követelik egy önálló teljesen független magyar jegybank felállítását, mert csak egy oly országban lehet rendezett pénzügy, melynek hitel és kamatláb szabályozó legfőbb intézete kizárólag az ország szolgálatára áll; már pedig azt, hogy egy Ausztriával közös bank, tekintve, a két országnak egymással sok tekintetben ellentétes érdekeit — Magyarország jogos igényeinek és érdekeinek megfelelően — a multak tapasztalatai után és főleg az osztrák nemzeti bank részéről senki sem remélheti.

Az 1867-ik évben Ausztriával kötött közös vám- és kereskedelmi szerződés lejárván — e vámközöségből szállmazott súlyos veszteségek mellőzése, és jövedelmeinknek szaporítása a külön vámterület felállítását tette volna az ország érdek-

zett vissza, mint kőbányára ment. (B. Ist.)

Melyik az úr, melyik a nem úr? Sokan nézik az elvonuló tartalékosokat az utcán; kérdi egyik néző a másiktól:

— Meg tudná-e mondani, miről lehet megismerni, melyik az úr ezek közül és melyik nem az?

— Nem, mert ruhájuk egy forma, járásuk egyforma, frizurájuk egyforma, sőt majdnem azt mondhatnám, hogy arcuk is egyforma.

— Vigyázz csak: az úr az ablakra néz, a nem úr pedig a kapu alá, ott keresi ismerőst, kinek az utolsó isten hozzádot intheti. (B. Ist.)

Az ember nem tudja mindig, miért szavaznak rá a választók, ha képviselőjelölt.

A franciaia képviselőház baloldali többségének padjain egy képviselő ül, kinek vagyona legalább is tíz millióra rug, s kinek megválasztását a leghevesebben ellenezte a reakcionárius kormány prefektje.

— Vigyázzatok — mondá a parasztnak, — a radikálisok közül való, a kik az osztzkodást hirdetik.

— Ugy?! — viszonzák a parasztnak. — No hát akkor csak osztzkodjék! Ez a mi emberünk.

S megválasztották óriási többséggel. Így lett a monarchista-klerikális miniszterium prefektje a radikális képviselőjelölt kortesévé.

Van-e a világom mulatságosabb és bizarabb rokonság, minővel egyik olvasónk bír, kérdi egy párisi lap, közölve a szerkesztőséghez intézett következő levelet:

„Én egy özvegyet vettem nőül, ki első házasságából származó felnőtt leánynyal birt, Atyám szerelmes lett e leányba és nőül vette. Ekkép atyám vőmmé, menyem pedig anyámmá vált, — minthogy férjhez ment atyámboz. Kevés időre aztán nőmnek fia született, ki atyámnak sógorává, egyuttal azon-

kében feladatunkká, miután ez által nem csak az indirect adóknál eddig a vámközöségből szentelteték volna meg, hanem emellett még 18—20 millió évi jövedelmet is biztosíthatunk volna az országnak.

A hazai közönség mindketőt egyhangulag sürgette, s mi természetesen erőlyesen követeltük is; a kormány azonban s azt támogató többség — a bankra nézve a bécsi osztrák nemzeti bankkal egyezkedett, — ismét ennek kezeibe tévén le pénz és hitelviszonyainkat; a külön vámterület helyett pedig az eddigi-eknél is terhesebb feltételek mellett Ausztriával kötötte meg újabb 10 évre a közös vám- és kereskedelmi szerződést. S ráadásul hogy ezen káros egyezkedésre a koronát feltegye — Ausztria 80 millió bankadóságából 24 milliót vállalt el, mely tartozás Magyarországot szerinte is sem jogilag, sem méltányosságból nem illeti. Mi az országgyűlési függetlenségi és 48-as párt (balpárt) ezen káros egyezkedéseket el nem fogadhattuk — ellentük szavaztunk.

Hogy a külpolitika terén miként állunk — elég felhoznom azt, hogy daczára az ország egyhangu tiltakozásának, s pártunk részéről több ízben tett — még az országgyűlés többségénél is rokonszenv s helyeslére talált felszólalásnak, a Magyarorszá és a közszabadság esküdte ellensége — Oroszország szövetsége által vontatva, Bosznia és Herzegovinának az osztrák-magyar közös hadsereg általi elfoglalása, s ennek folytán saját veszedelmünkre Törökország feldarabolásához hozzájárulásunk már csak nagyon rövid idő kérdése.

Ime tisztelt polgártársak! ez azon szomorú eredmény, mit én önöknek a lefolyt országgyűlés milködéséről röviden s fájdalmasan jelenthetek. Ha van a mi vigasztalhat bennün-

ban az én nagybátyámmá lőn, minthogy testvére volt anyósomnak.

Atyámnak neje időközben szintén egy fuaanyjává lőn, ki őcsémme és unokámmá lőn, minthogy leányomnak fia volt.

Nőm tehát egyuttal nagyanyám volt, minthogy anyja volt az én atyámnak. Én pedig nőmnek férje s egyuttal unokája voltam. Minthogy pedig valamely személy nagyanyjának férje annak nagyapja: én önönmagam nagyatyjává lettem.“

— Mily pompásan nézesz ki, kedves unokahugom, pedig bizony már te is túl vagy a harminczon, — gonyolódott az uracs.

— Szó sincs róla, — nevetett a nő, — csak a huszon.

— Ej, ej, — vitatá az uracs, — hiszen együtt voltunk gyermekek s én már harmincz éves vagyok.

— Az más, te bizonyynal nagyon sítettél élni!

Berlinben egy öreg úr jár uszkárjával a vendéglőbe s mindenütt kacagást idéz elő művész állattal, dús jövedelmet szerzve egyuttal magának. Ugyanis a kutyát egy csinos, rojtos kabátba bujtatja, mire az állat föl áll hátsó lábaira. Az első kérdés: „Mit mond Bismark a kongresszushoz?” „A kutya bajtorgatja magát.” „Mit szól Oroszország?” „Élénk, tartós ugatás.” „Hát Ausztria?” „A kutya lelapul a földre, fejét lábára hajtja, s csendesen hunyorgat.”

És Franciaország? „Ismételt bókólasok.” „Hát Törökország mit mond?” „Minden nevelésről megelégedkezve, iszonyu vonítasba tőr ki a kutya.” „Románia, Montenegró, Szerbia és Görögország, — minő képeket vágnak a dologhoz?”

A tudós kutya, erre maga alá huzza farkát, lassan az ajtóhoz megy, s kaparás által tudatja, hogy szeretne kiszabadulni.

ket, az talán az, hogy mi a függetlenségi és 48-as párt (balpárt) választók és képviselők egyaránt, ezen káros törvényekhez nem járulunk, sőt a leghatározottabban küzdöttünk ellene; s azért a felelőség a következményekért azokat terhelik, kik oly képviselőket küldtek, a kik mindezeket megszavazták, s ez által a kormányt támogatták és fentartották. Sajnos benne csak az, hogy a súlyos következményeket mi is velük együtt érezni fogjuk.

Azonban remélem, hogy ép ezen alkalom, vagy ha még most sem nyílnék fel szemük és eszük, s nem ébredne fel hazafiságuk — a következmények súlya bizonyosan meg fogja tanítani őket is, hogy mi-ként kelljen az ország és saját közös érdekeiket a választások alkalmával megvédeni, s ekkor meg fogják érteni azt is, hogy mindaddig míg Magyarország nem szabad és önálló, míg az 1867. 12. t. cz. el nem töröltetik, s általában mig Ausztriával minden közösség — kivéve a fejedelm közönségét — meg nem szüntetik: addig az ország érdeke megvédhető nem lesz, s a haza polgárai az anyagi jólétről ne is álmodozzanak.

Mi pedig, kik mindig hiven a zászlóhoz küzdünk, mindezekből azon tapasztalást meríthetjük, hogy egyedül azon elveknek, melyekért 1848/9-ben nem ok nélkül ontotta vért s halt meg testvéreinknek sok ezere — győzedelmétől függ Magyarország boldogulhatása, politikai és közgazdasági léte; s hogy a közdelemben állhatatos kitartásunk még akkor is indokolt és szükséges volna: ha nem kecségetne a remény annak közeli megvalósításához.

Erős hitem és meggyőződés az, hogy Önök — a szigetvári kerület tisztelt választó polgárai bizonyára nem lesznek soha hűtlenek multjukhoz, nem jönnek ellentétbe saját — a hazával való érdekeikkel; s hogy a jövő választások is teljesítenék: a haza, önmaguk, és gyermekeik iránti kötelességet — bárkire essék is választásuk.

Isten áldja meg Önöket! fogadják hálás köszönetemet azon bizodalomért, melyet 3 év előtti választással bennem helyeztek, és kérem, tartsanak meg szíves emlékeztelben. Hazafias üdvözléssel maradok
Fornszek Sándor.

Pro memoria a választások előtt.

(y. y.) Tehát ennyire jutottunk! . . . . A rangos nyilatkozott nemzeti közérület ritul megsérve, a közóhaj ravaszul kijátszva, a nemzet nagy részének existenciája meg van zavarva, megalapított életkörülből ki van ragadva s kénytelen mármár működik a hatalom azon vágyának teljesítésében, melyet a nemzet kivétel nélkül a rablási vágygyal egyenlően bünnök tekintett és tekint.

A nemzet kivétel nélkül — mondjuk — mert azok, kik Boszniának Hercegovinának megszállását s annektálását nemcsak, hogy nem ellenézték, hanem a tervet még kivételre is segítették: a kormány és pártja, azokat nem tekinthetjük a nemzettest tagjainak. Ok elősdiak a nemzettesten melyen táplálkoznak, melynek életerejét kiszívják, melyet fojtogatnak, csakhogy felkészhasanak a hatalom és fény polczára.

A mitől rettegünk: elértük. Javában mozogtunk. Künn a mezőn lábom, kévében, keresztben a bő termés. A nép elégedetten tekintet veréjékes munkájának gyümölcsére s kedvtelve fogott a munkához, hogy azt pénzévé téve a sanyarú évek nyomozott terheit lerázza s a jövőre új erőt gyűjtsön magának.

Jött a mozgositási parancs, mely soknak reményét megheintotta. Itt Baranyában csak a 7-ik huszár ezredet az 52 gyalogezrednek 15 századát mozgositották; és mégis mily nagy a zavar, az izgatottság s hány van hivatása teljesítésében megakasztva úgy, hogy ezen önkénytelen mulasztását sohasem hozhatja helyre.

Tisztelt olvasóink itt a megyében most mind érzik e körülmény nyomozott hatását s azért nem is vázoljuk azt bővebben, hanem inkább felhívjuk figyelmüket azokra, kik ezen állapot létesítésében közreműködtek, értjük e kormányt és pártját.

Ok persze űn, utóféln s lapjaikba s szörnyű Jeremiáákat csapnak, mondván, hogy biz ezt ok sem akarták, hanem arról aztán hallgatnak, hogy a parlamentben rá sem hederítettek a nemzet óhajára s hogy a kormányval s Béccsel szemben mindenben a laisser fair, laisser passé elvét követték.

Es ezek az urak most nem átálják a nemzet színe elé léni s hűtlen sáfarkodá-

sukat a legjobb szándék, eszély és becsület színében feltüntetni. Nemde vastagbőrű arez kell ily szerepléshez?!

No de ki is jut nekik. Beszámoló beszédekben kudarcot kudarc után vallnak. Csernatony, Jókai, Szilády Áron s többen „beszámolásokkal” valóságos botrányt keltek. Az éljenek helyett piszogs fogaadták őket, hazugságaikat nyomban megcátozták s nyíltan kiáltották nekik oda: mehatsz drágalátos miüket ugyan többé el nem kábitasz!

S ha az egész mameluk sereg így, de még emigebben is fog járni, az legkevesebé sem kell majd bennünk csudálkozást; mert lehetetlen, hogy még a legkésebb indulatu s a politika és a közállapot ismerése tekintetében legkorlátoltabb elméjű polgárban is haragolt fel ne szökjen a vér midőn hallja a kormány s pártjának működését kihívó areztatlansággal feldicséresz mentegesse s olyannak feltüntetve, mely a haza „érdekében” lett kifejtve, holott mindenki tudja és érzi, hogy működésük tényenként felsorolva valóságos blunajstrom, melynél különbet még az ármánykodó inquisitio blunajstrom szerkesztői sem állíthatnák volna össze.

A hitelvezett mameluk had rabszolgalelt zsoldosai ide-oda sompolyognak most választó kerületeikbe, s majdnem mindenütt — hála a kijózanodott közvéleménynek — oylanokul lesznek fogadva, kik visszazerezhettél eljártasozták hitelüket.

E hó 23-án városunk volt képviselője, a mameluk hűség példányképe fog itt beszámoló beszédet tartani.

Volt képviselőnk a magánéletben udvarias embernek ismerjük s így valóban csodálkozunk, hogy a működésével elégedetlen választóit beszámolásával terhelte s ez által velük szemben udvariatságot követ el. Hja, de hiába átesnie kell neki ezen, mint az egyszeri cigány hamis lovának a verésen. Kiadták neki is az ordot s ő hű lévén — engedelmeskedik, ha mindjárt belépül is.

Valjon fog-e pirulni? Megfigyeljük. Különbön legyenek az elmondottak ez alkalomra is: pro memoria!

Congressus és foglalás.

A diplomaták titkos gyűlése nemokára felszlik s a congressusi tagok. mint a kik jól (?) végezték dolgukat, tarisznyájukat nyakukba akasztják és haza indulnak. Mint a henyék fogaik közt tartva az elragadt zsákmányt, hagyják ott a helyet, a hol halotti tort ülni összejöttek. Anglia, Cyprust, Ausztria-Magyarország, Boszniát és Hercegovinát viszi haza, mint a nekik kiosztott vagy árulással, ármánnyal szerzett részt. Wolsely tábornok csapatai elfoglalják szép esendben a szigetet, nem ellenállásra, hanem a török nemzet üdvözlésevel fognak találkozni. Szegény nemzet! nem látja az anti-krisztust, mint jó meg-rabolni tartományát a barát és szövetséges aláreza alatt. Ez azután a 19-ik század politikája?!

Nálunk is lesz nagyszertű bevonulás! mi is occupálunk, de míg Albion népe örül és viharos tetszéssel kíséri a foglalást, — addig nálunk ezek átka nehezedik reá, mert Phillipovic parancsnoksága alatt nem idegen nép, hanem testvér fogja orvul elragadni a kincset, fogja megcsokitani a testvért testének két szeg tagjától. Mi, a testvér nemzet, nem fogunk ellenállás nélkül occupálhatni, bennünket nem fog üdvözölni a török nemzet, mert mi ellenségeknek, merész rabló politikával támadjuk meg.

Ejnek idején, minden bejelentés nélkül fogunk bemasirozni; — ilyen lesz az ellenállás is. A milyen a jó nap — olyan a fogadj! Isten. Nem nyílt ellenségre fogunk ott találni, nem rendes, fegyelmzett mustehafiz fogja összemérni kardját véreink fegyverével — hanem a miként politikánk érdemli, — a hegyzorosok mélyedéseit, a sziklagombokban rejtőző dühödöt, fanatizált ellenség méri majd gyilkoló tüzet derek honfiainkra — a nélkül, hogy elmondhatnák a hősekkel: Elesem, de jól megvettem ágyamat.

A galád bosnyák felkelők, kiknek nyomorékaira, nyomorult családtagjaira milliókat áldoztunk, kiket viperaként saját vérünkön tápláltunk esupa „hála”-ból fogják gyermekeink, véreink keblébe küldeni a halálos olomgolyót. Nem ábrándszülte rémképek, hanem valóság és a mit kinyilatkoztatunk. Tudvalevő dolog, hogy a bosnyák felkelők szervezkednek és hogy Szerbia, Montenegro, sőt Törökország által is segélyeztetnek. Ismeretes dolog az is, mily iszonyú verálzatokkal jurt a hős török hadseregek, Montenegroban tért foglalni és hogy a bosnyák felkelést elnyomni majdnem képtelen volt. És most mi vállalkoztunk e végtelen kalandos szerepre Európa megbízásából! Nemde halatlan satyra!? Nem volt elég a verálzat, mit 1869-ben Dalmátiában ottontunk, — hanem most megbízásból rohanunk a halálba — vesztünkre?! S valjon miért?! Talán a nemzetet — a drága hont fenyegeti veszély? . . . oh nem, hanem a hün nagyravágás ördöge akarja ülni diadallát s ezért kell az áldozat diadaloizolnak . . . . Egy nemzetellenes politika érvényre jutásának győzelmi oszlopaul kell hogy szolgáljanak a magyar nemzet gyermekeinek megkínzott és csonkított teste és a párolgó vér, mely a hős keblékből tör elő — lesz a tömjén. Csak folytassátok . . . e veszedelmes játékok; hallgassátok meg a Judás szavát . . . talán eljön az igazság órája!!!

Azt hitték az udvaroncok, majd tárt

karokkal, virágot hintve a hadserege elé, vonulhatnak be csapataink az „ígéret” földre, — de csalódtak és most, mint a kik már benne vannak a veszedelmes „házárd” játékban — újra mozgositának.

Csak mozgositatok . . . . Szegény nép meg van törve az évek nyomora alatt, a jölet távoztával a lelkesültég is elhagyta az embereket; az országgyűlés szétesztalva, a „messias” pedig geszti magányában gyönyörködik pokoli művén. Oh jól, nagyon jól számították ki, mely időben lehet a magyar nemzet érzelmét kijátszani, — csakhogy azután a birodalom elenyészettét is ne vonja maga után!

Pedig hogy biztatták, hogy áltatták ezt a szegény nemzetet betanult pharizaisággal, melyet akkor megérteni sokan nem akartak, pedig világos volt az. — „Akaratunk nélkül a hatalmi állás nem fog megváltozni keleten.” Valjon nem volt-e igazuk? Valjon nem ok maguk változtatják-e meg a hatalmi állást, midőn Boszniát és Hercegovinát elfoglalják? Ok tudták, csak nálunk nem akarták sokan érteni és hinni. Most már kétségben kivíll igaz.

Hol van a geszti Cato, ki az egész világnak egy izben szemébe merte mondani, hogy a magyar kormány beleegyezése nélkül nem fog egy magyar katona sem kivonulni az országból? Tehát beleegyeztek? vagy nem is kérdezték őket? Mily világos kijátszása ez az alkotmányos jogoknak s még ez a kormány és pártja mer estud valamit mentésére felbuzni? És létezőnek nemzet, mely egy ily kormányt és pártjának mentegetődzését elfogadni képes volna? Nem, az lehetetlen. . . .

Vigyétek el a nép véreit az áldozat helyére, — szolgáltatások ki ok nélkül a gyilkoló fegyverek tűzének, de itthon marad azért a nép, mely nemokára ítéletet fog mondani eljárások felett.

Epen jókor! Legalább látna a nemzet a csalódást és minden pharizeusi ígéret hasztalan leend. A nép, kit az elkekerésdés fog vezetni — el fogja itélni a kormányt és a pártot, mely nem képes érdekeit megvédeni. Nagy lesz a bukás, — de még nagyobb a nép megvetése.

Csak mozgositatok . . . . Vigyétek el az elhagyott családnak egyetlen támaszát; a munkás népek jobb kezét; a kétségbe esett anyának vigasztát de a nép itthon marad, hogy számunka ne érje őket. A néma sóhaj majd moraj váltja fel s az elégtelenség ellenétekké teszi a honpolgárokat. A nép itthon marad — hogy felelőségre vonja a kormányt és az öt tükön-bokron támogató pártot — s mert ez idő közel, ében legyünk.

K Ü L F Ö L D .

A római „Fanfulla” egyik levelezőjétől, ki jelenleg déli Oroszországot utazza be, igen agasztó híreket vesz az ottunkatona tevékenységről. Ezen tudósítás szerint Kiewt rendkívül erősítették s ágyú ütgekkel szerelték fel. Az ottani arsenal, mely eddig jelentéktelen volt, most egyike leghatalmasabbnak. Ütegeket szerelnek ott fel, melyek az osztrák határ felé irányozvák. A kiewi raktárakban 250.000 ember számára ruházat és fegyver van felhalmozva, ezen hadsereg a Dnieper keleti partján fogna felállítani. Hasonló számú csapatok vannak Odessában és vidékén.

Az angol rendőrséghez azon jelentés érkezett, hogy a londoni német szocialisták Frigyes Károly porosz herceg ellen nagy tüntetést tervelnek, minek következtében a londoni rendőrség utasítást kapott szigorú felvigyazatra.

A „Republique Français” (Gambetta lapja) igen élesen nyilatkozik a congressus működése felül s azt mondja, hogy a sanstefanoi békekötés brutalitása daczára nem üti annyira arcul a közjogot s a politikai morált, mint a berlini egyezmény.

A görög lakosság legnagyobb izgatottságban van. A sajtó arra szólítja fel a királyt, hogy álljon serege élére és lépje át a határt. A miniszterek alig lesznek képesek Görögországban a békéért egy hétre is jót állani.

Sturdza a román delegatusok titkára visszatért Bukarestbe és Cogolniceanun nyilvánosan mint árulót vádolja, ki Románia érdekeit feladta.

Beaconsfield kijelenté a congressuson, hogy az angol királyné védőszóvetéget kötött a szultánnal, hogy a porta ázsiai birtokainak integritása jövőre szigoruan megtartassék és a kis ázsiai ottoman terület az orosz birodalom hatalmával fog megvédeni, amiért is a szultán jogot ad Angliának Cyprus szigetét azonnal megszállani, mi haladék nélkül megis történik.

Kragujevácon a fejedelem által a trónbesszel felolvastott, mely nagy lelkesedéssel lett elfogadva. Ez a törökök elleni második hadjáratot indokolja, és azt mondja, hogy annak ezája a szerb testvérek felszabadítása és Szerbia függetlensége volt. A katonaságnak és nemzetnek kifejezi közsönétét áldozat készségeért es fényes fegyversikeréért.

„A német-bolyi iskola ügye.”

A „Pécsi Figyelő”-nek ez évi 26-ik számában fenn jelzett cím alatt egy cikk jelent meg, melyre, — mivel az felhivatalos jelleggel látszik birni*) és épen azért

azoktól, kik ez ügyben kellően tájékozva nincsenek, könnyen hitelesnek és irányadónak tartathatnék, — felhiva érzem magamat válaszolni.

Mindenek előtt azoknak, kiket a német-bolyi iskola az 1868-ik előtti időből érdekel, és kik tölem ez ügyben többször kértek felvilágosítást, most következöket írhatom:

I-ször: A kérdésre, hogy miért nem jött létre Német-Bolyban a kised óvoda és a magyar kath. főelemi tanoda? bőven megfelel az 1868. 44-ik t. cz. 14. §-a.

II-ször: Hogy minő zavarok vannak N.-Bolyban az iskola miatt már évek óta? erre válaszul adom, hogy itt soha sem volt zavar az iskolának jellege miatt; mert az 1868. 38. t. cz. a népre ruházta át a jogot, azt meghatározni, valjon felekezeti vagy községi legyen-e iskolája, s ha többség egyik vagy másik mellett van, nehéz e szándékában öt megakadályozni — legyen tehát iskolájának jellege olyan, minőnek lenni akarja. Német-Bolyban mindig csak a vagyion, birtok-kérdés forogt szoban. Ugyanis, mivel a 191. sz. kántortanítói telek megnagyobbítása égető szükségg vált, ennél fogva 1867-ben, hogy az iskolához megnagyobbíthatassék, megvetették a 192. sz. alatti szomszéd telek s mivel e telek nem a politikai község, melynek tulajdonképe alig van valami jövedelme, vette meg, hanem a kath. hívők adták össze a vételre szükségelt pénzt: ennek következtében jogosan és méltányosan hangsúlyoztatott az adás-vevés szerződésben e cím: „Für die kath. Gemeindef-Schule.” Amde a magas kormány kezdeményezése folytán a politikai község emberei a kath. cím ellen perbe fogták a kath. hitközséget. Tehát a kormány volt a támadó, melynek elközösítési intenciói ellen a kath. hitközség csak védelmi állást foglalt el. Már csak ezen adatból is kiviláglik, mily hamis alapon nyugszik H—sz úr cikkének nyitánya, melyben egy körmondatos szóhalmazban azt látszik mondani, mintha a felekezet támogatotta volna a küzdelem fellobogó lángját.

Eljön az idő midőn én az egész ügyet bővebben és okmányokkal bebizonyítva fogom a t. községgel elé terjeszteni; most röviden csak annyit jegyzek meg, hogy a 192. számú házat és földeket a politikai község az először indított perben a királyi és hétszemélyes táblánál elvesztette, de egy év múlva megújítván a pert, a pécsi törvényszéknél és kir. táblánál megnyerte.

Ezen előzetes megjegyzések után át-térek H—sz úr cikkére.

H—sz úr a mostani küzdelemről is úgy ír, mintha ismét a felekezet nyugtalanokodnék és jogtalanul akarna befolyni az iskola ügybe. Ez teljesen alaptalan vád, melyet én és felekezetem visszautasítunk. A tényálladék ez:

Szommer Fülöp, kántortanító agg korához képest nem lévén képes a kor igényeinek megfelelően az I. és II-ik egyesített és 120 gyermekkel bíró osztályt kezelni, azt segédtanítóra bizta, különben is köteles lévén a Visita Canonica értelmében egy segédtanítót tartani. E miatt már két izben is megintetett a község, hogy egy 2-ik tanítóról gondoskodják — azonban mi sem történt. E közben meghalván Szommer Fülöp, azon kérdés merült fel, valjon a kántorság a tanítószállal egybe kapcsolva maradjon-e vagy sem? Május 4-én tartott iskolazéki ülésben, melyen a község képviselői testülete is jelen volt, t. kir. tanfelügyelő előtt ki lett mondva, hogy igenis maradjon együtt a kántorság a tanítói állással és ez jegyzőkönyvileg is felvétellett; melyre nézve megjegyzzük, hogy itt iskolazék, iskolazéki elnöki és jegyzői teendők, szóval minden egy személyben van összpontosítva s hogy a jegyzőkönyv sokszor csak egy hónap múlva lát napvilágot. E jegyzőkönyv maga is bevallja, miszerint — látván a tanfelügyelő, hogy itt az egész nép a kántortanítói állást továbbra is fentartatni kívánja, csupán egy állás szervezésére szoritkozott és határozatilag kimondott, hogy a leendő tanító 400 ft fizetésű a község pénztárából fogja húzni. Egy 2-ik tanítóról szó sem volt, pedig ennek állomását is most kellett volna szervezni.

Már most, mivel a község magára vállalta a 400 ft fizetést, a felekezet érdekei sérve nem voltak és így semmi felszólalás nem is történt; de igenis történt néhány hét múlva, midőn ama famozus jegyzőkönyvből olvasni lehetett, hogy ama 400 ft a kántor jövedelméből lenne kihalatandó, sőt még 200 ft ezen felül a többi tanítók közt megosztandó; továbbá, hogy a kántornak a 191. sz. házban lakásjoga nem leend, sőt még az 1870-ik évtől élvezett lakása, földjei, rétjei stb. a politikai község által elkobozva és töle elvéve lesznek.

Eközben azonban felébredt a katholicus felekezet jogzérte és felébredt elidegeníthetlen jogainak védelmére, melynek egy nagy gyűlésben adott méltó kifejezést. E gyűlésen az iskolazék és a község előjárói is, mondhatni az egész község jelen volt. Ekkor megkérdetett az összes lakosság, mit akarnak cselekedni, akarják-e a 191. sz. házat és az ehez tartozó földeket a politikai községnek átadni és a kántorról különösen gondoskodni? Erre közfelkiáltással határozta ment, hogy maradjon úgy mint eddig volt, a kántorság a tanítószállal egybe kapcsolva; — elhatározott, hogy a 191. sz. ház és hozzá tartozó földek kath. jellegűek maradván, azokat ezután is a kántor élvezze; végre kimondott, hogy kántor választási joggal minden kath. adózó ruháztassék fel. — E határozatokról fölveté jegyzőkönyv 70 alá-

írással hitelesítve, a püspöki hivatalnak bekltdetett.

Már most szeretném tudni, hol van ebben törvényellenes cselekmény; hogy ráléptem-e a „lejtőre,” midőn a kántortanítói állomásra csödtől hirdetem a pécsi püspöki hivatal által?*) H—sz úr csak meg fogja engedni, hogy nem a politikai, hanem az illető felekezeti előjáróságnak van joga a „kántortanítói” állásra csödtől hirdetni; annyival is inkább, mivel jelen viszonyaink szerint 10 kántor közül bizonyosan 9 alkalmas a tanítószállra is — holott 10 tanító között alig találhatik egy kettő, ki mint kántor becsülettel helyet állhatna. Távoll legyen töllnk, mintha mi az iskolazékre egy tanítót akarnánk ráerőszakolni, de méltányossági elvnl fogva még inkább követelheti a felekezet, hogy az iskolazék ne erőszakoljon rá egy kántort.

H—sz tehát téved, ha azt gondolja, hogy Német-Bolyban a kántorság már el van választva a tanítószálltól, sőt inkább nagyon is egyhangulag óhajtja a nép, a képviselő testület az iskolazék a két hivatalnak együttmaradását.

Mindenek daczára azonban — az oly igen óhajtott béke kedvéért hajlandó lesz a felekezet a kántorságot elválasztottnak tudni, azon feltétel alatt, ha a politikai község meghagyja a felekezetnek azt, a mivel bir és a mit kántorjának fentartására a visita biztosít, t. i. a 191. számú házat s melléképületeit, kertet, földjeit, fáját, a ház- és a párbért — a többit fordíthatja a tanítók fizetésére.

Reméljük, hogy az igazságosság és méltányosság ezen ajánlatát a nemokára kinevezendő és a helyszínén megjelenendő küldöttség el fogja fogadni és a magas miniszterium helyben hagyja.

Végre még egy kérrsel is járulok H—sz úrhoz. Legyen szives nekem megmondani:

1-ször. Hogy miként érvényesíthetném én ön szerint „nagy befolyásomat” az iskolazéknl, midőn az — és pedig a t. kir. tanfelügyelő engedelmével — gyűléseit vasár- és ünneppapokon 2/4 9 órakor tartja?

2-ször. Miután H—sz úr engem „tölbuzgó”-nak nevez, körvonalozza nekem azon aranyos közép utat, válpontot, melynél egy kath. lelkipásztorra nézve a kath. jogok megvédési küzdelmében a felekezet nélküli állam törekvései ellen, a józan buzsóság kezdetét veszi?

Német-Boly, 1878. július 8-án.
Kubinyi Elek.

* És pedig jellemzőleg a „F. Z.”-ban. Szerk.

Különfélek.

— A függetlenségi párt (balpárt) holnap f. e. július 14-én vasárnap délelőtt 10 órakor Pécsen a „Hattyu” teremben párt értekezletet tart miről az elvtársak azon figyelmességét értesítetnek, hogy azon minél számomban jelenjenek meg.

— Hymcn. Julius 10-én vezette oltárhoz Schmidt Boldizsár vasasbányatelepi jeles tanító városunk szállított a kedves Simon Luiza kisasszonyt, ki mint képesített tanítónő eddig a Werner-féle nőnöveldében volt alkalmazva. — Kívánunk a rózsalánccokkal egybefűzött új házaspárnak tartós boldogságot a megkötött frigyhez! — Várady Antal fővárosi tanár és ismeretes versíró a mult hét végén jegyezte el magának az orsz. színes-tanoda tehetségos növendékét, Heckmann Gabriella kisasszonyt. Ez érdekes pár esküvője egy hónap múlva lesz, midőn a fiatal vőlegény a párisi közkiállításról, hol jelenleg időzik, visszatér.

— Halálozás. Granasztói öv. Rihmer Jánosné szül. Nendtvich Adeline f. é. július hó 7-én életének 69. évében agyszélhűdésben elhalálozott. Temetése f. hó 9-én ment végbe a nagyszámú rokonnak és tisztelők részvéte mellett. Áldás hamvaira.

— A pécsvárosi közigazgatási bizottság mult csütörtökön tartá rendes havi ülését. — A havi és félelvi jelentéseköl felmentlődnök tartjuk, hogy a pécsvárosi községi bíraskodás elé mart—juniusi időszakban a városban 1908. — a bányatelepen e május—juniusi időszakban 509 panasz érkezett, a mi szomorú tanúsága az általános fizetés képtelenségnek, mert ennek daczára a járásbírószági teendőkben alig mutatkozik észrevehető apadás. — A földadó a kataszteri igazítás folytán városunkban ismét évi tízenöt ezer forinttal növekedett! — A kir. tanfelügyelő a külvárosi elemi tanodáknál ismét négy új osztálynak felállítását követeli a törvény alapján, csak adjon a kormány pénzt is hozzá, — mert eleget visz el töllnk.

— A pécsi adókevelési bizottmány a 3-ad és 4-ed osztályu kereseti, a tőkeamat és járadék adó és a nyilvános számadásra kötelezett egyéletek adója iránt mai napon befejezi az évi működését. — Ezen bizottmány által kivetett adók iránti felszólalások tárgyalása f. hó 18-án veszi kezdetét, mely naptól kezdve naponta délután 3 órakor tartja üléseit a felszólalási bizottmány a városházban. Ezen tárgyalásokra az érdekelte felek személyesen is megjelenhetnek.

— Rendkívüli megyegyűlés tartatott f. é. július hó 8-án. A főispán úr megnyitván a gyűlést üdvözölte a csekély számban összegyűltek s azután felolvastott a legfelsőbb kir. leirat, mely az országgyűlést október 17-ére összehívja. Ennek végzetével megyei főjegyző úr indítványt tón,

hogy tekintetbe véve az izgalmas képviselő választásokat és mert reményli, miszerint a közp. választmány a baranyamegyei választásokat szintén aug. hó 11-ére fogja kitűzni. — a rendes közgyűlés — ne az ezt követő napon azaz aug. 12-én hanem aug. 14-én tartassék meg. A közgyűlést ezt el fogadván a főispán úr által felosztottatott.

— **A megyei központi választmányi bizottság** ugyancsak f. hó 8-án tartotta ülését. Bemutatták a felvételeket, melyek tudomásul is vettek. Csak az árvászeki választásokat tekintve az eredmény, hogy a személyzet szaporítását az ügyosztálynál miután a jelenlegi erőkel az ügydarabok feldolgozni absolute lehetetlen, — a mit igazol az azon körülmény miszerint a restantia 604 darabot mutat fel, idezett elő nagyobb vitát. Az eredmény az lón, hogy jóvágyás reményében a főispán úr ez iránt intézkedni fog.

— **A megyei központi választmány** a képviselő választásokat f. é. augusztus hó 11-ére tűzte ki megyénk összes választó kerületeiben.

— **Elhalasztott mulatság.** A kisdé-árodai kisgyerekek részére f. hó 11-ére tervezett mulatság kedvezőtlen idő folytán f. hó 18-ának délutánjára halasztottat.

— **Az egész város talpon.** Alig hogy híre terjedt, mikép a mozgóított 52-ik ezred, mely jobbra Pécs városi és baranya- megyei fiúkból áll, városunkba érkezik, azonnal intézkedések tetettek az ünneplés fogadtatására. Falragaszok hívták fel a város közönségét, hogy véreink fogadtatására minél számosabban jelenjenek meg. Az ezred egyik része pénteken reggel 7-kor érkezett meg a vonattal. Már kora reggel a város aprajánagyja talpon volt és a kitűzött helyre az indóházhoz tudult. Dacára a kellemetlen időnek beláthatlan néptömeg lepte el az indóház előtti térséget. Mindenki feszült érdeklődéssel remegő kebelrel várta a mozdyon közeledtét. Végre megérkeztek. Már messziről kendő lobogtatások és „éljen” kiáltásokkal üdvözölték katonáink a jelen volt nagy számú közönséget. De az öröm, melyet a viszontlátás keltett a hadiak keblében, — viszhangra alig talált. Öröm és fájdalom vegyült az érzelmebe s a szemek könnyel teltek. Ki mondhatná meg, az öröm vagy fájdalom könnyei voltak-e azok? Valjon a szívesen látott fiú, testvér, rokon megérkezése vagy azon gondolat, hogy azok kik most oly vigan érkeznek nemsokára tán színtén könnyes szemekkel fognak búcsút venni tőlünk s talán örökre, keltette-e a könnyeket bizonytalannal meg nem mondhatjuk. A vonat megérkezett a hadiak sort képezve — rendbe szedődtek. A tiszték, kik a csapatokat nem vezényelték — élükön a tábornokkal egy ponton gyülekeztek össze a merre a katonaság azután tisztelegve elvonult. Öröm volt látni — e derék fiukat. A közönség szintén sorfalat képezett, kik látni akarta az érkező fiút, testvért vagy rokont, s valahányszor egyet megismertek kimondhatlan örömmel kiáltának fel: „Szervusz Pistá!” „Isten hozott Ferencz.” Egy mosoly vonult el az illető ajkán s némán ballagott tovább. Bevonulva a városba, mindenütt megszámlálhatlan néptömeg várta és kísérte őket lépten nyomon. Míg végre célhoz értek s kiki bekvártelyozva felkereshette kedveseit és most pár napig élvezhetik a boldogságot. Az ezred zenekara csak az utolsó transporttal érkezik, — de azért len az indóháznál a hadastyánok, kik a közönség méltó megbotránkozására a megérkezők a „Gott erhalte”-t kezdték fújni. Hála az égnek, hogy oly éktelen disharmonia nélkül ment össze az egész, mikép kénytelen volt valaki betiltani. Ez azonban a esch muzsikásoknak nem volt elég, hanem a defilé alkalmával valami ódon esch marsra is ráhúzták, de a tactus oly miserabilisan ment, hogy a katonák nem tudtak lépést menni. A regement tambour másképp verte, — a esch muzsikások is más tactusban fújták. Az egész irtóztató scendallumától fűtt ki, — míg végre ezt is ugyanaz a valaki betiltotta. A hadastyán zenekar erre elkorodott s csak miután a katonaság elvonult kezdtek ismét rá és „büszke” önértéssel fújta a maguk részére. Legyen örömiük benne. — A közönség egyébként igen rossz néven vette, hogy a város gyermekeinek méltó fogadtatására a pécsvárosi zenekar, mely utóvégre is a város kegyelméből el — ki nem rukkolt. Vagy tán ezek is féltek a fias-cótól?!

— **Werner Magdolna nyilvánossági joggal** felruházott tan- és leánynevelő intézetében június 26. 27. és 28-án tartott zárvizsgálatok felől már lapunk mult heti számában megemlékeztünk, mindazon által nem tagadhatjuk meg magunktól lapunk egy barátjának értesítését is közleni: „A leánykák igen szép feleletei alapos oktatásra engednek következtetni. Szakfériak nyilatkozata szerint két fővonásban kell a felmutatott tényes eredményt méltatnunk, melyek mindegyike kiérdemelt figyelmünket. Első az, hogy arra enged és pedig jogszerűen következtetni az eredmény, hogy ezen intézetben határozott figyelmekkel vélekednek a gyakorlati életre; oda törekszenek ugyanis a működő erő, hogy a nevelés és oktatás az életre kiható eredményel bírjon. — A másik szép és nem kevésbé jellemző vonása az eredménynek az, hogy a kis leánykák szelíd, megnyerő és ildomos magukvisellete tanusodik arról, miszerint nevezett intézetben helyes pedagógiai elv uralkodik: ahol ugyanis a nevelés és oktatás valóban kiegészítik egymást.

— **Hamis tis forintosok.** Egy helybeli megyei hivatalnok adóját menven felvitte, — egy darab tizforintosot vett elő és azt a pénztárnoknak, hogy abból adóját vonja le — átnyújtotta. Mily nagy volt azonban a

meglepetése a midőn a tiz forintos hamisnak nyilvánítottat s rögtön mint corpus delicti visszatartatott. A rendőrök azután kutatni kezdé a tizforintos származási helyét a hivatalnok előadása után, — de az feltalálhatót nem volt.

— **Haladunk?!** Nemesak az ablakredők fenyegetik az embert febezuzással, s a veszett ebek megmarással, hanem még a „fiakker”-ek is rájáznak az emberre. A főutca azért van most „szépen” kiköveztve, hogy azon majd a pesti vacsi utcazi jele- neteknek legyünk tanúi. Minapában a kezdet megtörtént. Az „Aranyhajó” fiakkerje egy szegény asszonyt taposott le, — kinek azonban szerencsére nem történt baja, hanem majdnem úgy tett mind az „egyszeri” asszony, felkelt, megigazította kontyját s azt mondá: „Na most majd bajom esett.” De azért tán nem volna rossz ilyenkor a motororó paléza rendszert a vigyázatlan kocsisok részére újra behozni s ilyenkor nyomban alkalmazni.

— **Mücke Ferencz pécsi polgártársunk** — jeles festő, megbízottat Eger városa által, hogy Vitkovits Mihály költő arcképét születésének f. é. augusztus hó 25-én tartandó százados évfordulója ünnepére elkészítse.

— **Valóban érdekes látványt nyujtának** a mozgóított hadiak. Az egész város csak úgy hemzseg a behívott katonáktól, kik egészen újonnan vannak adjustirozva tetőtől talpig. Az ezred egyik része 600 ember már megérkezett, — a másik ma éjjel érkezik. Holnap, azaz vasárnap délután a városi polgárság meg is vendégeli őket, a mint halljuk, a „Krajczár” kaszárnya helyiségében. Hétfőn azután búcsút vesznek tőlünk — s elválnak a magyar közvélemény élénk tiltakozása dacára — Boszniába.

— **A vasúti vonatok szikadatlanul** szállítják a sok hadiszereket városunkon keresztül. Uchatiosok, ambulancsok és más háborús czikkék számtalan vasúti kocsisban szállítanak rendeltetésük helyére.

— **Ki a vivát a megyében?** A „Hon” legközelebb ama érdekes hírt közli, hogy a kormánypart részéről a mohácsi kerületben ifj. Ráday Gédeon a dárdáiban pedig Szily Kálmán lépnek fel képviselőjelöltekül. — Megválasztatásuk „több mint bizonyos” — mondja a „Hon.” Akkor „sicher” buknek, ha így van.

— **A balesetek egész halmozáról** értesítik lapunkat: Velinben 2 lakház, míg Sz. Királyon 3 gazdasági épület, 9 lakház és ugyaneannyi csűr égett le — biztosítva nem volt semmi. Julius 2-án b. szőlősi molnár cseréppel fedett istálló-pajtát az a villám ütötte meg. Benn égett 11 szekér szén. K. Szőlősön pedig pajtát gyújtott fel. Sellyén egy 9 éves leányt a szobában sujtott agyon. Páprádon egy istállóba vágott be, hol egy szopós lett áldozata. F. hó 7-én a göresényi szőlőket és a még le nem aratott gabnákat a jég paskolta meg.

— **r. l. Julius 7-én este a d. miholyáczai** határ felől vesztérhes felhők mutatkoztak. Innen észak-keleti irányban a harkányi, siklósi és vokányi határon húzódtok keresztül a vihar. Mintegy fél 10 óra előtt a siklósi határ északnyugati, azaz szőlő-hegyünk felső részén és környékén oly zápor eső jéggel hullott alá, hogy sok gabonát (a vokányit) és az ott levő szőlőket rövid 10 perc alatt tönkre verte. A siklósi szőlők alsó részén valamint a gabonában a kár jelentékeny. Mint halljuk, a villám D. Miholyáczon a templomba ütött, szerencsére nem gyújtott. Olyan erős zápor volt ott nevezett nap estején, mely némely helyeken a gabona földeket a fenálló gabonával a szorosos értelmében iszapba temette.

— **Képviselő beszámolóra volt Nagy** Ferencz, a szálatani kerület volt orsz. képviselője, mult vasárnapon N. Üröghben, hol M. Ürög és Patacs választó polgárai is megjelentek. Innen Kövágó-Szöllőse indult, a honnan diszes banderium jött a volt képviselő úr elé annak fogadására és kíséretére if. Kesztűs Antal vezetésével. — A beszámoló beszéd utána if. Farkas György k. szőlősi bíró talpra esett és sikerült beszéddel községte a volt képviselő úrnak három évi működését és felkérte őt a jeletségnek újból elfogadására, a mint az már a többi községben is megtörtént és a mi elfogadva lett. — Délután Pellérdén a bíró házában összegyűlt összes választó polgárság pártunkhoz hűségét kivétel nélkül kijelenté egyuttal ragaszkodását a volt képviselőhöz; megemlítették it, hogy a pellérdi uradalom birtokosa, t. Donasz M. úr szinte pártunk híve. — Kesztű és Málom községében a beszámoló képviselő fogadása ép oly szíves volt, mint a többiben, az ottani választó polgárok meggyőződése, hogy csak pártunk győzelmé mentheti hazánk sárba vitt ügyét, megingathatlan.

— **Választási mozgalom.** A szigetvár- választókerületi elvhu balpárt f. hó 21-én d. u. 1 órakor a „Rózsa” vendéglőben pártértekezletet tart szervezkedés és a követszállásra szükséges előkészületek céljából.

— **Üngyilkosság.** A mint a „T. K.”-ben olvassuk Mehrwerth Ignác Szegzárd városi főjegyző közbecsalásban álló nejének holttétét július hó 3-án reggel egy kútbán találtak meg. Az orvosi boncolat agybántalmat állapított meg, mely egy nem rég kiállott áthpus betegség folytán fejlődött ki.

— **A törvényt nem tudta.** Egy baranya- megyei szolgabíró ingatlan birtokot vásárolt, de a törvény értelmében az adókimutatást elmulasztotta a törvényes időben becsatolni s így háromszoros illetékek lettek megbüntetve. Egy helybeli fiatal ügyvéd ez ügyben a szolgabíró nevében kérvényt

adott be, hogy a háromszoros illeték leszállítások, és ebben indokolt azt hozza fel: „hogy a törvényt nem tudta.” Szép dolog ha így kezebben vannak letéve a fontos köz- igazgatási ügyek, — hol maga a járás első tisztviselője sem tudja a törvényt. Hát a szegény nép hogy tudná akkor?!

— **Szöktetés.** Gróf Vasques Alfréd huszártsizt Zomborból egy fiatal hölgyet szöktetett meg. Mint most Grázóli írják, a gróf úr ott nem ismeretlen firma. Két év előtt jegyet váltott egy igen tisztességes polgári család leányával s már a menyegzőre is elő volt készítve, mikor azzal állott elő a leány szüleinél, hogy neki hozományképp 6000 frtot adjának rögtön. Az atya az összeget nem tudván előteremteni, a lakodalom elmaradt és a gróf úr — Zomborba párolgott.

— **Pestről írják:** Ha a vácsi utcázn komor képlű öreg emberekkel találkozol, kiknek arczáról azt olvasod le, hogy ők most olyan formán vannak, hogy se pénz se posztó; biztos lehets benne, hogy ezek olyan elkeseredett honatyaik, kik nem tudnak beszámolni se maguknak, se a választóknak. Hanem mi lesz azokkal a fiatal, nagyragtörő genikkel, kik elégett három esztendővel abbahagyták ügyvédségüket, elhagyták hivatalukat, tönkretették gazdaságukat, hogy mint honatyaik világra szóló hírnevére, vagy legrosszabb esetben egy miniszteri tanácsosi állomásra tegyenek szert; s ebben a reményben aztán tülköd- bokron keresztül követve a kormányt, most arra a tapasztalásra jutottak, hogy bizony se hírnév (legfeljebb a „Bolond Istók” énekelte meg nevüket), se miniszteri tanácsos- ság. De még más is vár rájuk idővel!

— **Megható jelenet.** Gyujtogatás vádjá alatt állott egy „Szerencsés” nevű paraszt a pozsonyi rögtönítélő bíróság előtt. E hó 5-én tárgyalattok az ügy és csodálatos, bár a vádlott mellett számos tanú és nem egy körülmény szembetűnőleg tanúsodott az elnök furesa sorrendben alkalmazott kérdései mellett oly irányt vett a tárgyalás, hogy a vádlott már-már elvesztettnek látszott s a bíróság a hóhért fel is rendelte, mikor egy nemeslelkű hölgy: Gaffor b. bárónő hamar összerelte a tanúkat, kik a vádlott alibiját megállapíthatták. s erre a közvádlo maga kérte a felmentést a mi meg is történt. Nehéz szavakat találhatni azon hatás esetelésére, melyet a felmentés gyakorolt. A vádlottnak, ki csak egyik fülén hall, hárman is kiáltottak a fülébe: Szabó! Midőn megértette össze- kulcsolta kezét s könyözve szemekkel re- begett köszönetet. Elérzékenyülve ragadta meg és hűv csókokkal borította el a nemes báróné kezét. Számtalanok szemébe kö- nyek toltak e jelenetnél s midőn a vád- lott szabadon, fegyveres őrs kísérete nélkül megjelent az utcázn örömiriadásban tört ki az ezernyi nép.

— **A diphteritist egy nagyhírű angol** orvos csodálatos sikerrel gyógyítja a kö- vetkező egyszerű módon. Nem visz magá- val betegekhez egyebet, mint egy kevés kénköpört és egy luddaltat s ezekkel segít minden esetben, kivétel nélkül. Egy kávé- kanálnyi kénport tesz egy kis pohár vízbe s újjával keveri föl. Miután a kénkö jól össze van keverve a vízzel, a beteg magát gargarizálja s 10 perc alatt veszedelmen kivül van. A kénkö a gomba növénynek (fungus) minden nemét néhány perc múlva megöli; legyen az bár állati vagy növény- zeti természetű. A helyett, hogy a beteg a gargarizáló szert kiköpije, a nevezett orvos azt tanácsolja, hogy azt nyelje le. Végös esetekben, midőn a fungus már annyira elterjedt, hogy a beteg már nem gargarizálhat, a kénport tollesöven át fű- ják a torkába s miután a kénköves ág által apadni kezd, akkor van helye a gargari- zálásnak. Ha a beteg már sehogysem képes gargarizálni akkor égő parázsra szó- runk egy-két kanálka kénport s a beteg annak füstjét szívja magába, fejt fölőtte tartván, míg a fungus el nem enyészik. Nem árt meg — bár a szoba fűldoklásig tele legyen is kénfüsttel — ha a beteg abban fel s alá sétál, zárt ablakok és aj- tóknál magába szívja az életmentő füstöt.

— **A budapesti V-ik nemzetközi ga-** bona- és magvársi pesti árú- és érté- ktözde bizottsánya határozata szerint folyó évi augusztus hó 19-ik napján fog meg- tartatni. A gabonavásár gépkiallításal, to- vábbá malom- és szesziparra vonatkozó szerek kiállításával lesz egybekötve. Ezen kiállításhoz a bejelentések legfőbb f. é. augusztus 15-éig a tözde titkári hivatalá- hoz intézndők. Minden kiállító 10 frtnyi díjat tartozik a helyért fizetni.

— **Ez is bankó hamisítás.** Bécsben egy iparlovag öt és tizforintosokból kivág egy vékony csikót és a bankót ismét össze- ragasztja. Ily módon minden hús bankó- ból egy új bankót gazdálkodik meg, melyet azután valami kocsmában vagy kávéház- ban értékesít.

— **Érdekes párbeszéd.** A congressusi tárgyalások alatt történt — Bismarck azt kérdezé Beaconsfield lordtól vajjon a jövő esztőtörtökre (jul. 11-én) nem lehetne-e ki- tűzni a bucsu- és béke-ebéd napját. — „Hercezségéd — viszonáz erre a lord — ma már beszélni békéről és bucsú ebédéről annyi mint eladni a medvebőrét mielőtt az állat elesett volna.” — „Na hát” folyt- atá Bismarck — le kell a medvét löni.” — „Éppen ez a szándékom” viszonáz a lord és mindketten mosolyogtak. Minden cyp- rusi foglalás dacára sem látjuk azonban, hogy a medvét ő lordsága csak érzékenyen is sebezte volna.

— **Bismarck hg és Karatheodory pása.** A congressus egyik ülésén, a mint a török meghatalmazottak egymás közt beszélget- tek Bismarck herceg, ki már akkor el- foglalta elnöki székét egy hangos „pszt”

szóval rendre utasította a beszélgető pasá- kat. Karatheodory erre elhalványulva az ingerültségtől remegő hangon válaszolt vissza a hercegnek: „Fengsz! a magas porta képviselői nem azért vannak itt, hogy az ön személyeit zsebrerájkák!” Bismarck erre nem „hengez”-ett többet a congressusban.

— **Történelmi nevezettségű toll.** Alig ir- tak még házassági szerződést oly történelmi nevezettségű tollal mint a napokban Clau- morin lord és Ward kasszonyét. Ez a toll az, mely 63 évvel ez előtt a bécsi szerződés aláírásánál szerepelt. A meny- asszony nagyatya Ward Mihály ez időben az angol meghatalmazott Castlereagh lord titkára volt s így jutott a végzetes tollhoz. Furesa szeszélye a sorsnak, hogy ugyan- azon eszközzel semmisítették meg Lengyel- országot, mely most egy fiatal házaspárt kapcsolt össze örökre.

— **Egy pénztárca.** — a város temp- lom környékén elveszett. — Továbbá egy csomó kulcs (5 db) a vasúti uton elveszett; átehető az igazolt tulajdonos által a rend- őrkapitányi hivatalban.

— **Lapunk mai számához mellékelve** vessük t. előfizetőink Ft. Sterba Janos la- kócsai plébános röpiratát a korcsinai csa- torna ügyében.

— **Rövid hírek.** A horvát bán le akar mondani — és Bedekovics a horvát miniszter lesz az új bán. — **Olybín fűrdő- ben** Zittan mellett, egy oda érkezett színész roppant nyomoruság és szegénység miatt megmérgezte önmagát és hat gyermekét. — **A pestvidéki törvényszék** börtönébe már két hónap óta egyetlen fogoly sem érke- zett. — **A kormány** egyetértve az osztrák kormánygyal megtiltotta az öszvérek ki- vitelét. — **A belga királyné** a „Mátyás Kirá- lý” helyi gözöson a Margit szigetre utaz- ván utközben egy kis leányt husz frankos arannyal ajándékozott meg, mivel ez neki virágokból egy szál virágot adott. — **Budapest** egy indiai herceg tartozko- dott pár napig a mult héten. — **Midhát** pása Párisba érkezett s ott tölti a nyarat. — **A szebeni** indóház első osztályú váro termében egy nő Georgevics nevű alezre- desre lött. Az alezredes „Semmi baj”-t kiáltva a coupéba ugrott, — míg a nő el- fogott. A nő tébolyodott volt. — **A pá- risi** kiállítás bevétele május és június hóban 3.122.963 franc. — **Ő felsége** el- fogadta az osztrák kormány lemondá- sát. — **Alfons** spanyol király neje halála miatt oly levert és búss komor hogy a trónról való lemondását is emlegetik. — **Varasda** a minap érkezett 2.800.000 frt „egyes” bankókban a mozgóított hadtesk részére. — **Szulics Vera** most Genf- ben van. Vasárnap több francia közöltik Rochefort és Olivier lakomát rendeztek tiszteletére. — **A dán trónörökös** neje ez idő szerint a legmagasabb herceg asszony a föld kereségén: hat láb és két hüvelyk magas. — **Nobilitet** már három ízben hallgatták ki; — beismerte hogy vannak kik tudták és helyeselték szándékát, de nevüket nem mondja meg. — **Gróf Andráshy** Gyuláról azt beszéli a hír, hogy mint her- ceg fog visszatérni Berlinből, nyilván azon érdemeiért, melyekkel hazájának és álta- lában az osztrák birodalomnak sirját elő- készítte. — **Hödelt**, ki első ízben lött a né- met császárra halálra ítélték. — **Vasárnap** Franciaországban több képviselőválasztás ettetett meg. A megválasztottak közül 16 köztársasági és 4 monarchista.

— **Beküldetett.** Érdekes lapunk mai számában előforduló Hekschler senior sze- rencse jelentése. Ezen bankház az itt és a környékben nyert összegeknek pontos és hallgatag kiütése által oly jó hírnevet szerzett magának, hogy mai hirdetényére már e helyütt is mindenkit figyelmeztetünk.

— **Sok egyén.** A kiket hivatásuk otthonoktól egész napon át távol tart, ki vannak téve meghitléseknek, nyakhátya- gyuladásoknak, hurut, nyak- és tüdőg- yuladásoknak, a nélkül, hogy maguk- nak a kellő ápolást megszerezhetnék. — Ezeket a **Guyot-féle kátrány- tokocsák,** melyek minden tizánok, mell-pastillák használatát egészen felesle- gessé tesznek teljesen segítenek. Elégséges már, ha minden étkészélnél két vagy há- rom kátránytokocsát elhasználn valaki, és miután minden ivogese 60 tokocsát tar- talmaz, így ezen mindenkép kitűnő hatású gyógymód, mely minden más gyógyszer- t feleslegessé tett, nem kerül többé napo- kent 10—20 krajczárnál. A számtalan utá- zások miatt, a biztos és igazi Guyot-féle kátránytokocsák megválasztásánál arra kell vigyázni, hogy Guyot aláírása a czim- jegyben háromszintű nyomás legyen. Kap- ható minden gyógyszerárban. Főraktára Németország és Ausztria részére: Elnar et comp: majnai Frankfurtban.

— **I R O D A L O M.**

— **A „Magyar Lexicon”** 5-ik füzetét jelent meg Rautmann Frigyesnél Budapesten. — Ára 30 kr. Ezen füzet folytatja az A. betűt és abban „Antonius”-ig halad. — Melléklete: Afrika térképe.

— **A „Csöndes órák”** szépiroalmi, társá- dalmi és művészeti közöny f. é. 17-iki száma- nak tartalma: „A gyógyíthatatlan seb” (eredeti regény). Feodortól. — „Átfogott a lét.” (eredeti költemény). Iringótól. — „Az alibi.” (Masaroni Carlo olasz be- szélye). — „A Genelg-tó” (Ausztria, kép a szö- veg közt). — „A hold lakói.” (capriccio; Eckstein Ernő után) Aradi Józseftől. — „A Korzikai boszja.” — „A női szelidég.” dr. Sikor Józseftől. — „Van- nak szép álmaim.” (tárcavers) Wenisch Jánostól. — „A víz dalnokai.” B. Büttner Linától. — „Nyári éjben.” Vay Saroltától. „Nagyvilági hírek, adatok, „vegyes újdonságok,” „apró hírek.” Előzetési ara felétre 4 frt. Kiadja Wilckens és fia. Budapest, Koronaherceg-utca 3. sz.

— **A „Gazdasági Műnök”** 13-ik száma- nak tartalma: A mérnöki gyakorlat-jog szabályozása. Haasz Józseftől. — Gözcséplő-készlet közüti loko-

motívval. [Négy ábrával.] — Egyiptom vízi épít- kezései a Pharaók alatt. — A m. óvári gazd. aka- démiával kapcsolatos vetőmag-vizsgáló és növény- életteni kísérleti állomás alapszabályai. Utasítások a gomzomogy és cséplőgép felállítására és keze- lésére. — Kisebb közlemények. [Az erőmőre ma- gasságának befolyása az erőmőresre. Földalatti összeköttetés a Duna és Rajna közt. Padozatok gúttaperechál vagy kantsukból. Rigós hajtómű varrógép részére.] — Különfélék. [Az Al-Duna szabályozása. A belvizek szabályozása. V. Budapesti mag- és gabonavásár. Hivatalos jelentés a párisi közkiállításról.] — Kiallítások, versenyeik. — Üz- leti tudósítás a gabonáról és terményekről. Hírde- tések. A „Gazdasági Mérnök” Gondla Béla mű- egyetemi m. tanár szerkesztése mellett megjelenik minden hó 1-én és 15-én, csinos kiállításban, raj- zokkal illusztrálva. Előfizetési ára egy évre 6 ft. az előfizetése a lap kiadóhivatáiba [Budapest, VII. k. Nagykereszt-u. 1.] küldendő. — Aja-lyuk e hasznos és életrevaló gazdasági és műszaki folyó- iratot t. olvasóink szíves figyelmébe és pártolásába.

K Ö Z G A Z D A S Á G.

Magyarország és kapesolt részének mélyen tisztelt közön- ségéhez!

Midőn hazai iparunk és gazdaszatunk emelése érdekében elhatároztuk egy Szé- kesfehérvárott 1879-ben tartandó országos ipar-, termény és állat-kiallítás rendezését, tisztába voltunk a feladat nehézségével, de megfeszített munkásságunk mellett legyőzni hittük azon reményben, hogy édes magyar hazánk minden igaz fiának hazafias támog- atásával találkozandunk.

E hittünkben nem csatlakozánk, mert a hazai sajtó nemes támogatása által már eddig is sikertült országzszerre érdekeltéget kelteni, mit emel azon tény is, hogy kiál- lításunk érdekében működő bizottsági ta- goknak száma, kik az ország különböző vidékéről lettek a bizottságba bevalasztva, az ezerszázat meghaladja. A munkálatok szakadatlan folynak, de hogy a kivitelnél legyőzhető akadályok fel ne kerüljenek, tisztelettel kérjük a bejelentéseket mielőbb megtenni. A bejelentések 1878. július ele- jétől elfogadhatók s úgy a bejelentési iv mint a kiállítási szabályzat kívánatra aló- rít végrehajót bizottság által azonnal elküldetik, és a kérésdől felvilágosításokat mindenkor szíves készséggel adandja meg. A székesfehérvári országos kiállítási vég- rehajót bizottság nevében.

Székesfehérvár, 1878. július 2-án. Csitári Kálmán b. j. Gr. Zichy Jenő, b. elnök.

GABONA ÁRAK

a f. é. július hó 6-án tartott hetivásáron.

	I. oszt.	II. oszt.	III. oszt.
Búza 100 kg.	ft. 10.40	ft. 10.10	ft. 10.—
Kétszeres	„ „ 9.40	„ 9.00	„ —
Rozs	„ „ 8.10	„ 8.00	„ —
Arpa	„ „ 5.50	„ 5.20	„ —
Zab	„ „ 6.40	„ 6.20	„ —
Kukoricza	„ „ 7.50	„ 7.30	„ —
Hajdina 100 kg.	ft. —		
Széna	„ „ 2.70		
Szalma	„ „ 1.00		

Nyílt tér*)

Med. & Chir.
Dr. Loewy Lipót

szülés és szemesz; a cs. k. bécsi kórház volt első segédorvosa; volt cs. török főorvos. (3—1) 148

Lakik siklósi országot 16₁ sz. Stein féle házban I. emelet.

Bendel: 1—2-ig, nő- és gyermekbetegek számára 2—3-ig.

Éu Dr. med. univ.

Johan Béla

a bécsi cs. k. Rudolf kóroda volt secundáriusa, ezennel tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy orvosi gyakorlatot üzendő, Pécssett letelepedtem.

Rendelési óráim: naponta d. e. 11 és 12, d. u. 2 és 3 órak közt vannak. Eze- ken kívül bármikor (éjjel) is készséggel felajánlom szolgálataimat. Szegényeket in- gyen kezelek.

Lakásom iskola utca 4. sz. a. (Ráth féle ház, a sétatér áttellenében.)

150 (3—1)

Egy tanító

ajálkodik kisebb (6—8 éves) gyermekek- nek házi magán órákat adni.

Bővebben e lap kiadóhivatalában. 137. (3—2)

Egy tanonc

azonnal felvétetik **Walsz Antal** fiait cégtü divat kereskedésben.

Videkiek előnybe részesítetnek.

*)Ezen rovat alatt megjelentek nem vállal felelőséget a szerk.

